

fomt, at det ikke længere er en Lovgivnings-sag at bestemme Rangen, men at det alene er Kongens. Der har vistnok ogsaa vist sig ikke saa liden Trang til at faae nogle nye Bestemmelser om Rangfølgen i det Hele. Rangfølgen er jo en temmelig gammel Bestemmelse, som ikke ganske passer til vore nuværende Forhold; at saadanne Bestemmelser tidligere ere kundgjorte i Lovsform, synes mig ikke at kunne have nogen Indskydelse paa Spørgsmaalets Afgjørelse, da der, som bekjendt, blev bekjendgjort mangfoldige reglementariske Bestemmelser i Lovsform. Men nu forekommer det mig, at være aldeles nødvendigt, at fjerne strengt imellem de Bestemmelser, der henhøre under Lovgivningen, og dem, der henhøre til Regjeringsmyndigheden, og til de sidste kan jeg ikke Andet end ansee Ordningen af Rangfølgen som henhørende. Men, naar man gaar ud derfra, saa er det en ligefrem Følge deraf, at ogsaa Bestemmelsen af Borgervæbningens Officerers Rang maa være en Sag, der maa bestemmes af Regjeringsmyndigheden, og, ligesom det naturligtvis ikke kan have været Hensigten fra Regjeringens Side at gjøre nogen Forandring i de Bestemmelser, der gjælde om Borgervæbningens Officerers Rang, saaledes vilde jeg paa den anden Side finde det overmaade uheldigt, om der i Lovgivningen saaledes blev optaget en ganske enkelt Rangbestemmelse, som dog muligen vilde kunne blive til Hinder for, at man senere ad Regjeringsveien ordnede hele Sagen om en hensigtsmæssigere Rangfølge paa en Maade, hvorved man ikke var bunden ved saadanne Lovgivningsbestemmelser. Det er derfor, at, uagtet det navnlig fra Borgervæbningens Chefs Side har været bragt under Ventilation under de Forhandlinger, der have gaaet forud for Lovndkastets Udarbejdelse, om der ikke i nærværende Lov burde optages en Bestemmelse om Borgerofficerernes Rang, at jeg med Forsæt har udeladt en saadan Bestemmelse, fordi jeg troer, at den slet ikke hører hjemme her, uden at det derfor, som sagt, har været Hensigten at gjøre nogen Forandring i de Regler, der nu gjælde for de ved Borgercorpsene ansatte Officerers Rang i Forhold til de øvrige Officerer.

Orsted: Naar jeg har været enig i det

Forslag, Udvalget har stillet her, saa har jeg ikke ganske lagt den Betragtning til Grund, som den ærede Ordfører udtalte, nemlig, at det var en Lovgivnings-sag at bestemme, hvorledes der skulde forholde sig med Hensyn til Rangen; jeg er, hvad dette Spørgsmaal i Almindelighed angaaer, af samme Tanker som den høitærede Justitsminister, og skal til Bestyrkelse derfor anføre, at i Norge, hvor ogsaa den lovgivende Magt er deelt imellem Kongen og Stortinget, der har der aldrig været Spørgsmaal om, at Sager angaaende Rangfølgen skulde passere Stortinget, men Saadant er umiddelbart blevet afgjort af Kongen. Det derimod, som har bevirket, at jeg har været enig i at stille det gjorte Forslag, det er, at Bestemmelsen findes i Reglementet af 1ste Juni 1808, og, naar dette nu ophæves, saa synes det, som om den Rang, Borgerofficererne hidtil have havt, derved maatte forsvinde, og, endstjøndt Sagen ikke i og for sig kan ansees for at være betydelig, saa troer jeg dog, at det vilde være frækende for Borgervæbningens Officerer at have den Rang, de hidtil have havt, hvorved de vilde komme i et andet Forhold til Armeens Officerer, end de hidtil have været. Det er altsaa, forsaavidt Reglementet af 1ste Juni 1808 skulde ophæves, at jeg fandt, at det kunde være passende, at der toges en Bestemmelse om Officerernes Rang, hvilket forøvrigt slet ikke vil være nogen ny Lovbestemmelse, men blot en Bedligeboldelse af den nuværende Tingenes Orden. Naar iøvrigt den høitærede Justitsminister mener, at denne Sag hellere burde ordnes paa en anden Maade, navnlig saaledes, at, naar den nye Borgervæbningslov var udkommen, der da ogsaa udkom en særlig Kongelig Resolution eller Anordning, hvorved Officererne ved Borgervæbningen tilfagdes den samme Rang, som hidtil, saa er det jo ganske vist, at saa vilde Sagen dermed være afgjort. Jeg skal endnu kun tilføie, at den Rang, som Borgerofficererne have havt, uagtet den ikke medfører nogen anden borgerlig Rettighed, dog er Noget, som de have havt i Kraft af Loven, og det kunde derfor synes mindre passende, at den lovgivende Magt befattede sig med en Lov, hvori denne Rang var omtalt, og stemmede